

Kampen om det heliga landet – och München-OS

I Steven Spielbergs nya film "München", med verklighetsbakgrund, skildras bland mycket annat hur jobbigt det är att vara hemlig agent. Huvudpersonen förs intet ont anande in till Israels statsledning.

Det är efter den palestinska terrorgruppen "Svarta septembers" attack mot de israeliska idrottsmännen på OS-stadion i München 1972. Samtliga – både terrorister och gisslan – blev dödade.

Nu utdelas ett specialuppdrag till en grupp som anlitas direkt av Golda Meirs regering. Inte ens övriga delar av Israels CIA, Mossad, känner till den. Uppgiften? Att helt enkelt mörda alla dem som låg bakom terrorattacken i München – men inte själva var där.

I en mängd brutala scener skildras hur gruppen börjar genomföra sitt uppdrag – till en början med misstag och klantigheter, vilket ger det hela ett trovärdigt intryck. Mord efter mord, med skjutvapen eller bomber. I Wien, på Cypern, i Beirut. Allt arbete och alla förberedelser sker underjordiskt. Huvudpersonen hamnar mycket snart i en skuggvärld där han till slut inte vet vem som är agent för vem.

En av filmens centrala scener är när huvudpersonen ställs öga mot öga med en palestinsk terrorist, som inte vet att han är israel. Han frågar palestiniern:

– Men är då lite brunröd jord och några olivträd verkligen så viktiga för er?

– Ja, svarar palestiniern, det är de. Vi vill ha ett eget land. Och om jag dör i den kampen kommer mina barn att fortsätta den.

Det intressanta är här att Spielberg låter palestiniern – som strax efteråt skjuts av huvudpersonen – säga något som lika gärna kunde sagts av en israel, vilket också sker i filmen: "Vi ville ha ett eget land. Ingen ville ge oss det, så vi måste ta det".

Till slut har agenten tjänat ut. Han märker att hans överordnade bara utnyttjat honom och utvandrar med sin familj till USA. I filmen visas hur Mossadgruppens medlemmar själva deformeras av sitt mördande. Våldet dödar och skadar, men inte bara den som utsätts för det. Den som utövar våldet förstörs själv. Hämnden skadar den som hämnas.

När jag såg filmen hade jag nyligen läst Göran Rosenbergs självbiografiska bok "Det förlorade landet" från 1996. Den ger en bild av Palestinafrågans komplexitet och är även Rosenbergs egen läsvärda uppgörelse med både Israel och en viss form av palestinaaktivism. Jag rekommenderar både filmen – som nu kommit på DVD – och boken.

SOME RIGHTS RESERVED

Detta verk är licensierat under Creative Commons Erkännande-Ickekommersiell-Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens. För att se en kopia av denna licens, besök <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se/> Verket har publicerats i www.globalarkivet.se.

Henrik Persson